

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 249. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm7251/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

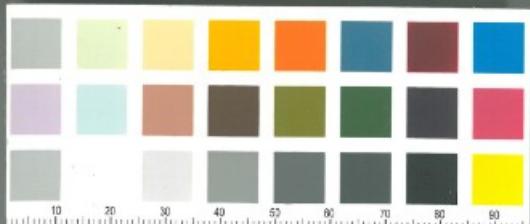
hvorpaa det følgende Vers er som et Svar, og jeg havde at den christne Mand ei fortryder paa, at jeg lader Talen heel aftrykke.

Tidernes Tegn.

(En Drom.)

Jeg drømte: det var Fasten. Jeg var i en stor Stad og gik til Kirke for at høre Fasteprædiken: Villige syntes det mig at være til Fasteprædiken, meget tidlig om Morgenens; jeg undrede mig over saa tidlig at gaae i Fasteprædiken; men ved Drømmen er der jo altid Noget underligt, som man ei kan giøre Nede for eller finde nogen Grund til. Kirken forekom mig meget stor, en Domkirke. Indgangen til den var igjennem og under Taarnet, saa at man ved Indtrædelsen strax kunde overstue den hele store Kirke.

Jeg saae da, hvilket ellers nu er et saare stiel-dent Syn i en Domkirke, alle Stolene paa Kirkesgulvet og alle Gangene imellem Stolene, som man siger, propulde af Mennesker. Og hos dem alle mærkedes en stille og høitidelig Andagt.

Jeg stadsede ret ved dette stielne Syn, hvis Høitidelighed end mere forhøiedes, beels ved toende store Lys paa Alteret, hvorfra bisse paa en forunderlig Maade oplyste denne store Forsamling; beels ved en saa ordentlig og stille Sang, som jeg kunde erindre mig at være af Kingos Psalmebog. Ja! jeg kunde grangivelig mærke den Stanse, hvormed Menigheden endte, nemlig denne: men Jesus kjendes ei! — Hvortil Choret, oppe ved Alteret med en saa ganske udtryksfuld Stemme svarede: "Ehi Stolthed siger: Nei!" — Jeg blev ganske henven af det, jeg saae og hørte.

Min Øpmærksamhed blev nu ganske hændraget til Lysesne paa Alteret, hvilke udbredte en saa forunderlig Glands over hele Menigheden og Kirken.

Det ene Lys, det største, der stod noget foran eller nærmere, gav fra sig et klarere og renere Skin end det Andet, som og syntes at have været længere tændt. Men det forreste eller nærmeste Lyses større og renere Glands frembragte med det bogestorlede Lyses Skin et saa forunderligt Skær, at man ei allene kunde see foran sig; men i dette Skær, som i et Spejl, kunde man tilige see Alting omkring sig og bagved sig. Jeg faldt i stor Forundring her-

